

ΙΩΑΝΝΗΣ Φ. ΛΙΜΠΡΙΤΗΣ

ΤΟ έτος 1897 είνε άπαισίον εις τόν Έλληνισμόν ού μόνον διά τας έν τῷ όλεθρίῳ πολέμῳ μεγίστας έθνικάς συμφοράς, άλλα και διά τήν άπώλειαν άνδρῶν διακριθέντων διά τήν έν τῷ έπαγγέλματι και έν εύρυτέῳ κύκλῳ δρᾶσιν αὐτῶν. Έν τοῖς άνδράσι τούτοις άναντιροήτως συγκαταλέγεται και ὁ πρό ὀλίγων μινών έκ τοῦ προσκαιρου τούτου βίου εις τήν αιώνιότητα μεταστάς **Ίωάννης Φ. Λιμπριτής.**

Τῆς άγαθῆς και μεγάλης καρδίας και εύρείας διανοίας τοῦ άνδρός τούτου, τῆς διαπλασθείσης και αναπτυχθείσης διά καταλλήλου άγωγῆς και παιδείσεως, μή δύναμενοι ν' άποτελέσωμεν τελείαν εικόνα, θέλομεν άποπειραθῆ κατά τὸ δυνατόν ἡμῖν ν' άπεργασθῶμεν άμυδράν τινα σκιαγραφίαν, έξαιρόντες έκ τοῦ βίου αὐτοῦ εκείνα τὰ σημαία, έν οἷς έκδηλοῦται

ἡ δρᾶσις αὐτοῦ ὡς έπιστήμονος, ὡς ιατροῦ και ὡς μεγάλου πατριώτου.

Τήν άγαθὴν και γενναίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ φύσιν έκληρονόμησεν ὁ **Ίωάννης Λιμπριτής** έξ άγαθῶν και έναρέτων γονέων, έκ τοῦ πατρός αὐτοῦ Φραγκίσκου Λιμπριτοῦ, ὅστις εις ιστορικὴν οικογένειαν τῆς Κρήτης ανήκων, παρέσχεν ὑψίστας ὑπηρεσίας εις τὸ Έθνος κατά τὸν Ιερόν άγῶνα, και έκ τῆς μητρός αὐτοῦ Μαρίας, θυγατρὸς τοῦ Λουδοβίκου Στάν, ὅστις έκ διακεκριμένης οικογενείας τῶν κυκλάδων νήσων έλκων τὸ γένος, άφειδῶς έδαπάνησε τήν μεγάλην αὐτοῦ περιουσίαν ὑπέρ τῆς αναστάσεως τοῦ Έθνους κατά τήν εποχὴν τοῦ άγῶνος εκείνου.

Ἡ άρίστη φύσις, μή τυγχάνουσα τῆς προσηκούσης άγωγῆς και παιδείσεως, αντί ὄφελείας μάλλον βλάβης πρόξενος γίνεται· διότι κατά τοῦς σοφοῦς λόγους τοῦ Πλάτωνος «παντός σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ, είτε έγγείων, είτε τῶν ζῴων, ἴσμεν ὅτι τὸ μή τυχόν τροφῆς, ἢς προσήκει έκάστῳ, μηδ' ὥρας, μηδὲ τόπου, ὅσῳ αν έρρωμενέστερον ἢ, τοσοῦτῳ πλείονων ένδει τῶν πρεπόντων... Οὐκοῦν

καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφροσύνας, κακῆς παιδαγωγίας τυχοῦσας, διαφερόντως κακὰς γίγνεσθαι, (Πλάτ. πολιτείας 7', 6, σ. 491). Ἀλλὰ τοῦ **Ἰωάννου Λιμπόιτου** ἡ ἀρίστη φύσις ἔτυχε τῆς προσηκουούσης θρησκευτικῆς, ἠθικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς καὶ ἐκπαιδευσεως ἐν τοῖς κόλποις τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωσίᾳ, ἥτις διεκρίνετο διὰ τε τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀσθηρότητα τῶν ἡθῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν νέων ἄλλοτε ἦτο λιτοτέρα μὲν, ἀλλὰ σπουδαιότερα καὶ ἐθνικωτέρα τῆς νῦν ἐν τοῖς σχολείοις συνήθως γινομένης. Τῶν σχολείων τῆς Ἑλλάδος κύριος σκοπὸς δὲν ἦτο, οὐδὲ πρέπει νὰ ἦνε ἡ μετὰδοσις μόνον γραμματικῶν κανόνων, ξηρῶν καὶ ἀγόνων γνώσεων, ἀλλ' ἢ εἰς τὴν διάνοιαν τῶν ἑλληνοπαίδων διέγερασις καὶ ἀνάπτυξις τῆς αὐτενεργείας, ἡ κατανόησις τοῦ πνεύματος καὶ ἡ αἰσθησις τοῦ κάλλους τοῦ λόγου τῶν ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ἡ μόρφωσις καὶ ἐδραίωσις τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ τοῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν. Τὰ σπέρματα τοιαύτης παιδείας δεχθεὶς ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ διανοίᾳ ὁ **Ἰωάννης Λιμπόιτης** κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώπῃ ἀνάπτυξε δι' εὐρείων σπουδῶν καὶ μελετῶν.

Κατάλληλον πρὸς τὴν φυσικὴν ῥοπήν τοῦ πνεύματος καὶ πρὸς τὸ φιλάνθρωπον τῆς καρδίας αὐτοῦ θεωρήσας τὴν σπουδὴν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν καλλιέργειαν αὐτῆς τὸν βίον αὐτοῦ, διατελῶν ἐνήμερος πάσης προόδου ἐν αὐτῇ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ παραμελῇ καὶ τὴν πρόσκτησιν γνώσεων οὐ μόνον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἱατρικὴ, ἀλλὰ καὶ ἱστορικῶν, φιλολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν· διότι διὰ τῶν γνώσεων τούτων αἱ μὲν ἱατρικαὶ καὶ φυσικαὶ γνώσεις συμπληροῦνται, ὁ δὲ ὀρίζων τῆς διανοίας εὐρύνεται. Τεκμήριον δὲ τῶν γνώσεων, ἃς εἶχε περὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, εἶνε ἡ παρ' αὐτοῦ γενομένη τελειοποίησις μηχανήματος τῆς ὑδροθεραπευτικῆς, οὗ ἕνεκα ἔλαβε παρὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως προνόμιον εὐρεσιτεχνίας καὶ ἡξιώθη βίαν εὐνοϊκῆς κρίσεως ἐν ἱατρικῷ περιοδικῷ τῆς Γαλλίας.

Πᾶς ἔχων φύσει στενὴν διάνοιαν καὶ μὴ τυχὼν ἀληθοῦς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας, μονομερῶς δὲ περὶ τὴν σπουδὴν τῆς ἱατρικῆς καὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἀσχολούμενος καὶ περιορίζων τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν φαινομένων καὶ γεγονότων τῆς ἐξωτερικῆς πείρας τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ἐν ᾧ ἐπικρατεῖ ὁ νόμος τῆς τυφλῆς ἀναγκαιότητος, οὗτος ἢ οὐδόλως δύναται νὰ φιλοσοφῇ, ἄτε ἀγνοῶν τελέως, ἢ παρερμηνεύων τὰ φαινόμενα καὶ γεγονότα τῆς ἐσωτερικῆς πείρας τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ἐν ᾧ ἐπικρατεῖ ὁ νόμος τῆς ἐλευθερίας, ἢ ἐπὶ τοιαύτης στενῆς ἐμπειρικῆς βάσεως φιλοσοφῶν, καὶ ἐφαρμόζων ἀποκλειστικῶς τὴν μηχανικὴν θεωρίαν, περιπίπτει συνήθως εἰς τὴν ὑλοφροσύνην, τὴν ἀρνούμενην τὴν οὐσιώδη τοῦ πνευματικοῦ ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ καὶ φυσικοῦ κόσμου διαφορὰν καὶ τὴν πραγματικότητα τῶν ἠθικῶν νόμων καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος, ἀποδεχομένην δὲ μόνον τιφλοῦς καὶ ἀναγκαίους φυσικοὺς νόμους καὶ ἀντὶ τοῦ δικαίου τὴν ὑλικὴν καὶ κτηνώδη μόνον βίαν. Ἀλλ' ἢ φύσει εὐρεῖα διάνοια καὶ γενναία φύσις τοῦ **Ἰωάννου Λιμπόιτου** διὰ τῆς προσηκουούσης ἀγωγῆς καὶ παιδείας, ἥς ἔτυχε, καὶ διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ κύκλου τῶν σπουδῶν αὐτοῦ καὶ πέραν τῶν στενῶν ὁρίων τῆς ἱατρικῆς καὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Βιέννης, τοῦ Βερολίνου, τοῦ Μονάχου καὶ τῶν Παρισίων, ὡς καὶ διὰ διανεκῶν μελετῶν καθ' ὅλον τὸν βίον, εὐρύνας τὸν ὀρίζοντα τῶν γνώσεων αὐτοῦ, ἠδυνήθη νὰ παρακάμψῃ τοὺς σκοπέλους καὶ τὰς ὑψάλους τῆς μονομεροῦς ὑλοφροσύνης καὶ νὰ φιλοσοφῇ ἐπὶ εὐρυτέρας βάσεως. Δὲν ἦτο μὲν ἐξ ἐπαγγέλματος φιλόσοφος, ἀλλ' ἔχων φύσει φιλοσοφικὸν νοῦν καὶ εὐρείαν μάθησιν, ἠδύνατο νὰ φιλοσοφῇ ὀρθῶς καὶ νὰ κρίνῃ περὶ παντὸς φιλοσοφικοῦ ζητήματος οὐχὶ ἐκ τῆς ἀπόψεως τῆς μονομε-

ροῦς τελεολογικῆς, ἢ τῆς μονομεροῦς μηχανικῆς θεωρίας περὶ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐξ ὑψηλοῦς περιοπῆς δια τοῦ συνδυασμοῦ ἀμφότερων τῶν θεωριῶν ὡς ἀπαραιτητῶν πρὸς ὀρθὴν καὶ πλήρη ἐξέτασιν παντὸς φιλοσοφικοῦ ζητήματος.

Ὁ Ἰωάννης Λιμπρίτης εἶχε μὲν καὶ φιλοσοφικὰς, ἱστορικὰς, φιλολογικὰς καὶ παντοίας ἄλλας γνώσεις, ἢ κυρία ὅμως ἐπιστήμη αὐτοῦ, ἐφ' ἣ, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, διέπρεψε ἐν Ἑλλάδι, εἶνε ἢ ἱατρικὴ. Ἦτο πρότυπον ἱατροῦ οὐ μόνον κατὰ τὴν τελείαν γνῶσιν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης καθ' ἅπαντας τοὺς κλάδους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν θεωρητικῶν γνώσεων αὐτῆς εἰς τὴν κλινὴν τοῦ ἀσθενοῦς διὰ τῆς ἀκριβοῦς διαγνώσεως τῆς νόσου, τῆς προσεκτικῆς παρακολουθήσεως τῶν διαφόρων σταδίων, τῶν συμπτωμάτων, τῆς ἐπιλοκῆς καὶ τῆς χρήσεως τῆς καταλλήλου μεθοδοῦ τῆς θεραπείας αὐτῆς. Δὲν προσεῖλκε μόνον τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀσθενοῦς διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ ἀξίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην διὰ τοῦ πράου καὶ χρηστοῦ ἥθους, διὰ τῆς εὐγενοῦς καὶ φιλόφρονος συμπεριφορᾶς καὶ τοῦ διαφέροντος καὶ τῆς συμπαθείας αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀσθενῆ. Δὲν ἔπασχε μόνον ὁ ἀσθενὴς πελάτης, ἀλλὰ καὶ ὁ ἱατρὸς αὐτοῦ Λιμπρίτης, οὗτινος ἡ φύσει συμπαθὴς καρδιά συνεπάσχε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νόσου τοῦ ἀσθενοῦς. Δὲν ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ χάριν ὑλικοῦ κέρους, ἀλλ' εἰς ἱατρικοῦ καθήκοντος πρὸς τοὺς πάσχοντας ὁμοίους αὐτοῦ, οὐ μόνον θεραπέυων δωρεὰν πλειστοὺς ἐκ τῶν νοσούντων, ὅσοι ἦσαν ἐνδεεῖς, ἀλλὰ καὶ ὑλικῶς βοηθῶν αὐτούς. Ἡ ἱατρικὴ αὐτοῦ πελατεία ἦτο οὐ μόνον μεγάλη, ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτή, περιλαμβάνουσα ἀνδρας πάσης κοινωνικῆς τάξεως, πρὸς οὓς συνεδέετο οὐ μόνον διὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ καὶ διὰ φιλίας καὶ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας, φιλοσοφῶν μετὰ τῶν φιλοσοφούντων, φιλολογῶν μετὰ τῶν φιλολόγων καὶ πολιτειολογῶν μετὰ τῶν πολιτειολογούντων. Οὕτω διὰ τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ διετέλει εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν πρὸς ἀνθρώπους καὶ οἰκογενείας πάσης τάξεως τῆς κοινωνίας, θεραπέυων αὐτούς οὐ μόνον σωματικῶς, ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς διὰ τῶν εἰλικρινῶν καὶ πολυτίμων αὐτοῦ ἠθικῶν συμβουλῶν, ἃς παρεῖχε καὶ ὡς ψυχικὸς ἱατρὸς, ὁποῖος ὀφείλει νὰ ἦεν ὁ ἀληθὴς ἱατρὸς. Ὡς ἱατροσύνηδος δὲ ἐχρησιμοποίησε τὴν μεγάλην ἱατρικὴν πείραν καὶ τὴν βαθεῖαν παρατηρητικότητά αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς δημοσίας ὑγείας μερίμνῃ, ὑπὲρ ἧς δὲν ἔπαυε σχετικῶς μελέτας ποιούμενος καὶ στατιστικὰς παρατηρήσεις ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς τῶν ἄλλων χωρῶν.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης Λιμπρίτης δὲν ἦτο μόνον διακεκριμένος ἐπιστήμων, ἐξοχος ἱατρὸς, ἀλλὰ καὶ μέγας πατριώτης, γνήσιος Κρής, ἀκραιφνῆς Ἕλλην. Τὴν διάπυρον φιλοπατριαν ἐκληρονόμησε παρὰ τῶν γονέων καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τοῦ ὅλον τὸν βίον ἀφιερῶσαντος εἰς διηνεκὴ ἐνέργειαν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κρήτης, ὅστις, ἐκπνέων τὴν τελευταίαν πνοήν, ἀφήκεν εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ τὴν ἱερὰν παραγγελίαν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κρήτης ἔργον αὐτοῦ. Διάφορος εἶνε παρὰ τοῖς διαφόροις ἔθνεσιν ὁ τρόπος τῆς ἐκδηλώσεως τῆς φιλοπατρίας κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἰδιαιτέρων περιστάσεων ἐκάστου αὐτῶν. Ὁ Ἕλλην, οὗτινος τὸ ἔθνος ἀριθμεῖ ἱστορίαν χιλιετηρίδων καὶ ὑπῆρξε τὸ πρότυπον τῆς πολιτικῆς καὶ ἔθνικῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, συναισθανόμενος βαθύτατα τὴν ἀντιθεσιν τοῦ παρόντος πρὸς τὸ εὐκλεῆς παρελθὸν τῆς Πατρίδος, πρότυστον καὶ κυριώτατον φιλοπατρίας καθῆκον ἔχει νὰ συντελῇ διὰ παντὸς ἠθικοῦ καὶ ὑλικοῦ μέσου πρὸς ἀπελευθερώσιν πασῶν τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν. Ἐν ἔθνει μίπου κατορθώσαντι τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἐνότητα, πᾶσα τῆς Πολιτείας καὶ ἐκάστου πατριώτου ἐνέργεια κύριον σκοπὸν πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἀνάπτυξιν στρατιωτικῶν ἀρετῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πολιτῶν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν στρατιωτικῶν τοῦ ἔθνους δυνάμεων, δι' ὧν οὐ μόνον ἡ ζωὴ, ἡ τιμὴ καὶ ὁ ὑλικὸς πλοῦτος

τῆς χώρας ἐξασφαλίζεται, ἀλλὰ καὶ ἡ πραγματοποιήσις τοῦ ἰδεώδους τοῦ Ἔθνους προάγεται. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλιν διακριτικὸν γνώρισμα τῶν Ἑλλήνων καὶ κύριος λόγος, δι' ὃν οὗτοι εἶχον τὴν μετὰ λόγου καὶ σώφρονα ἐλευθερίαν καὶ ὑπερεῖχον τῶν ἀπολιτευτῶν καὶ λοιπῶν ἐθνῶν, ἦτο ὁ συνδυασμὸς τοῦ νοπτικοῦ πρὸς τὸ θυμικὸν τῆς ψυχῆς αὐτῶν*. Οἱ Κρηῖτες, ὡς συνδόνοντες τὸ νοπτικὸν πρὸς τὸ θυμικὸν τῆς ψυχῆς, ἠδυνήθησαν διὰ τοῦ ἠρωϊσμοῦ αὐτῶν νὰ ἐκπληρώσωσι πρὸ πάντων ἐκεῖνο ἐκ τῶν τῆς φιλοπατρίας καθηκόντων. ὅπερ εἶνε μᾶλλον κατεπεῖγον εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις τοῦ Ἔθνους καὶ δύνανται νὰ χρησιμεύωσι κατὰ τοῦτο ὡς ἀξιωματικὸν παράδειγμα εἰς τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας, ἐλευθέρους τε καὶ δούλους.

Εἰς τὴν διατήρησιν καὶ διηκενὴ ἀναζωπύρησιν τοῦ ἐμφύτου εἰς τοὺς Κρηῖτας πατριωτισμοῦ καὶ ἠρωϊσμοῦ συνετέλεσαν ἄλλοι τε πολλοὶ διαπρεπεῖς Κρηῖτες, καὶ ὁ **Ἰωάννης Λιμπριτής**, ὅστις κατὰ τὴν τελευταίαν εικοσαετίαν συνειργάσθη μετὰ τῶν λοιπῶν διακεκριμένων μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις κεντρικῆς τῶν Κρητῶν Ἐπιτροπῆς, τῆς διευθυνούσης καὶ συντηρούσης τὸν ἐν Κρήτῃ ἐθνικὸν ἀγῶνα. Ἡ μεγάλη αὐτοῦ καρδιά δὲν ἐπαλλε μόνον ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κρήτης, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάσης Ἑλληνικῆς γῆς ὑπὸ τὸν ζυγὸν διατελούσης· διότι εἶχε τὴν γυνυσίαν φιλοπατριάν τοῦ ἀκραιβνοῦς Ἑλλήνος, ὅστις δὲν περιορίζει τὴν Πατρίδα αὐτοῦ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως ἢ καταγωγῆς αὐτοῦ, οὐδὲ ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἅτινα ἀσπλαγχνὸς διπλωματία ἐσχέδιασεν, ἀλλὰ θέτει αὐτὰ ἐκεῖ, ὅπου ἡ φύσις, ἡ ἱστορία, ἡ γλῶσσα καὶ ὁ ἐπικρατῶν ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἐχάραξεν. Ἡ δὲ μεγάλη ἰδέα ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ **Ι. Λιμπριτοῦ** δὲν ἦτο ἀφηρημένη τις ἰδέα ἢ κενὸν τῆς φαντασίας ἰνδαλμα καὶ λέξις κενή, ἀλλ' ἦτο ἰδέα ζῶσα, ἐκδηλουμένη καὶ ἐμπράκτως διὰ διηκενοῦς καὶ δραστηρίου ἐνεργείας πρὸς πραγματοποιήσιν αὐτῆς.

Καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει δὲ τῶν λοιπῶν καθηκόντων τῆς φιλοπατρίας δὲν ὑστέρησε, μεριμνήσας ὑπὲρ μὲν τῶν ὀρφανῶν ὡς εὐεργέτης καὶ ἰατρός αὐτῶν ἐν τῷ Ἀμαλιεῖῳ Ὀρφανοτροφείῳ, ὑπὲρ δὲ τῆς μορφώσεως τοῦ κλήρου ὡς σύμβουλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς, ὑπὲρ δὲ τῶν ἐνδεῶν τῆς κοινωνίας ὡς σύμβουλος τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Πτωχοκομείου.

Καὶ ὡς συγγενὴς καὶ φίλος, ὡς οἰκογενειάρχης, σύζυγος καὶ πατὴρ ὁ **Ι. Λιμπριτής** ἦτο ἐξαιρετός. Ὁ πρὸ ἐτῶν ἐν τῷ ἀνθεῖ τῆς ἡλικίας συμβὰς θάνατος μονογενοῦς τέκνου, διὰ πολλῶν ἀρετῶν κεκοσμημένου, γεννηθέντος ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐναρέτου συζύγου Χαρικλείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀρεοπαγίτου Δρόσου Ν. Δρόσου, ἔτρωσε βαθῶς τὴν πατρικὴν αὐτοῦ καρδίαν. Ἐξ ἔτη μετὰ τὴν ἀνεπανόρθωτον ταύτην οἰκογενειακὴν συμφορὰν, νόσος βαρεῖα ἐπιταθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀκαταπαύστων μόχθων ὑπὲρ τοῦ ἐν Κρήτῃ ἀγῶνος καὶ τῆς ἐκ τῶν μεγίστων ἐθνικῶν συμφορῶν βαθείας λύπης, ἐπήνεγκε τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ πολυτίμου ἀνδρός.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὡς ἰατρός, ὡς ἐπιστήμων, ὡς πατριώτης καὶ ὡς οἰκογενειάρχης ὁ ἐν Ἰω τῇ 17 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1834 γεννηθείς, καὶ ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1897 ἀποβιώσας **Ἰωάννης Φ. Λιμπριτής**.

* «Τὰ μὲν ἐν τοῖς ψυχροῖς τόποις ἔθνη καὶ τὰ περὶ τὴν Εὐρώπην θυμοῦ μὲν ἔσθι πληρῆ, διανοίας δὲ ἐνδεέστερα καὶ τέχνης· διόπερ ἐλεύθερα μὲν διατελεῖ μᾶλλον, ἀπολίτευτα δὲ καὶ τῶν πλησίον ἀρχεῖν οὐ δυνάμενα· τὰ δὲ περὶ τὴν Ἀσίαν διανοητικὰ μὲν καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχὴν, ἄθυμα δὲ· διόπερ ἀρχόμενα καὶ δουλεύοντα διατελεῖ. Τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος, ὅσπερ μετέσειν κατὰ τοὺς τόπους, οὕτως ἀμφοῖν μετέχει καὶ γὰρ ἐνθυμον καὶ διανοητικὸν ἔστιν· διόπερ ἐλεύθερόν τε διατελεῖ καὶ βέλτιστα πολιτευόμενον καὶ δυνάμενον ἀρχεῖν πάντων μῖς τυγχάνον πολιτείας» (Ἀριστοτέλ. πολιτικά Δ' σελ. 1327).